

NATUURLIJKE DOODSOORZAKEN

(Natural Causes)

Komische thriller in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPELL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NATUURLIJKE DOODSOORZAKEN - NATURAL CAUSES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Wouter

Vincent

Ada

Cecile

Wijntjes

De handeling speelt zich af in de studeerkamer/bibliotheek van Wouter Braats.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: Een ochtend in het vroege voorjaar

Scène 2: Begin van de middag

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1: Later op de middag

Scène 2: Vroeg in de avond

Tijd — het heden.

EERSTE BEDRIJF SCÈNE 1

De studeerkamer/bibliotheek van Wouter Braats. Een ochtend in het vroege voorjaar. Wij zien een aangename kamer met ruim uitzicht op een landelijke tuin. Aan één kant staat een grote, ouderwetse schouw en voor het overige zijn de muren bedekt met boekenkasten. Bij de openslaande tuindeuren staat een bureau – door de tuindeuren heen is een terras met ligstoelen zichtbaar. In een hoek van de kamer staat een grote rubberplant. Ook zien we een paar gemakkelijke stoelen, een kleine sofa en een koffietafel. Verder is er nog een bijzettafel waarop een blad met sterke dranken en een assortiment glazen

Als het DOEK opgaat, komt Wouter Braats binnen vanuit de hal. Hij is een middenveertiger en gaat losjes gekleed in een trui en een ribfluwelen broek. Vincent volgt hem naar binnen. Hij is wat ouder dan Wouter en is formeler gekleed. Op dit moment heeft hij een gekreukelde regenjas aan en draagt iets dat lijkt op een doktersvalies. Ondanks het valies maakt hij niet de indruk van een degelijke beroepsbeoefenaar en gaat er van hem juist een soort van onaangename dreiging uit, wat nog wordt versterkt door de kennelijke nervositeit van Wouter.

Vincent: Sorry dat ik wat later ben, meneer Braats, ik had me niet gerealiseerd dat u zo afgelegen woont.

Wouter: Het is al in orde. Laat mij uw jas aannemen.

Vincent: Dank u wel. Voorzichtig, er zitten boterhammen in de zak. *(Hij haalt de boterhammen eruit)* Ik zal ze moeten verorberen, als u geen bezwaar heeft?

Wouter: Nah... nee.

Vincent: *(gaat met een zucht zitten)* De hele ochtend in het openbaar vervoer, drie keer overstappen, en toen kon ik geen taxi krijgen bij het station. U ziet hier een eindje uitgekauwde schoenveter, meneer Braats.

Wouter: O, misschien had ik u even moeten ophalen...

Vincent: *(beschuldigend)* Het maakt niet uit, hoor, maar ik had in Ommen moeten zijn.

Wouter: Ommen?

Vincent: *(terwijl hij de boterhamverpakkingen openmaakt)* Ik had twee uur geleden in Ommen moeten zijn.

Wouter: *(luchtig)* Ach, wat maakt het uit, u bent nu hier. “Kom goede bommen en val op Ommen.”

Vincent: *(met een koel starende blik)* Wat?

Wouter: Oh, een gedicht.

Vincent: O. *(Pauze)* Dus niets tegen Ommen?

Wouter: Nee.

Vincent: Een gedicht. Natuurlijk, ik wist het al dat u een intellectueel was, meteen toen ik door die voordeur kwam. Ik rook de oude boeken en de lederen kaften. Ik ben heel gevoelig voor geur, wat echt erg vervelend is.

Wouter: *(beleefd)* O, waarom?

Vincent: Ik woon boven een afhaalchinees, meneer Braats, en dat is geen lolletje. Sojasaus, zoetzuur varkensvlees, gebakken rijst. Ooit moest je daarvoor helemaal naar China. *(Ongerust)* Zeg, u kunt het toch niet aan mij ruiken?

Wouter: Eh, nee.

Vincent: Mooi. Ik moet zeggen dat het prettig is om daar even weg te zijn. *(Hij neemt de kamer op)* U woont in mijn droom, meneer Braats.

Wouter: Neem me niet kwalijk?

Vincent: Ik heb altijd al willen wonen in een met boeken afgeladen kamer op het platteland.

Wouter: Houdt u van boeken?

Vincent: Ik heb er een paar, maar het lijkt niet hierop. Dat was het eerste wat mij opviel in deze kamer, nergens een Zwart Beertje.

Wouter: *(met een glimlach)* Daarvoor is het hier niet wild genoeg, denk ik.

Vincent: Ik bedoelde de boeken. Ik ben natuurlijk met mijn veertiende al van school gegaan. Naar school op het eind van de oorlog. Geen schijn van kans dus.

Wouter: Eh, nee. Wilt u iets drinken, meneer...?

Vincent: Vincent. Graag.

Wouter: Vincent. Is dat uw voor- of achternaam?

Vincent: Allebei.

Wouter: *(verrast)* Vincent Vincent?

Vincent: En geen van beide.

Wouter: En geen van beide?

Vincent: Wij gebruiken onze echte namen niet. Zou u dat doen?

Wouter: Nee, ik veronderstel van niet. Sherry?

Vincent: Ja, graag. *(pauze)* Ik vind Vincent een goede naam.

Wouter: Ja. *(hij schenkt twee glazen sherry in)*

Vincent: Eén van mijn collega's noemt zich Erwtbloesem.

Wouter: Werkelijk?

Vincent: Naam van een elf.

Wouter: Dat weet ik.

Vincent: Driekoningenavond.

Wouter: Midzomernachtsdroom.

Vincent: *(staart hem aan)* Dat weet u zeker?

Wouter: Ja.

Vincent: Tja, maar ik heb dan ook niet uw kansen gehad. Ik ging met mijn veertiende van school af, meneer Braats. *(hij bestudeert hem)* Openbare Lagere School?

Wouter: Ja.

Vincent: En wat doet u nu?

Wouter: Ik schrijf.

Vincent: Ik had schrijver kunnen zijn. Er zit een boek in mij, meneer Braats, als ze me maar wat beter Nederlands geleerd hadden, het zijn de onvoltooide verleden deelwoorden en de bijvoegelijke naamwoorden waar ik op struikel. Wat schrijft u? Avonturenverhalen? *(hij begint zijn boterhammen op te eten)*

Wouter: Nee. Historische biografieën.

Vincent: Historie. Boeiend onderwerp. Wel in een kwaad daglicht. Wie zei er "Als ik het woord historie hoor dan grijp ik naar mijn revolver"?

Wouter: Het was cultuur.

Vincent: Ik dacht dat het Goering was.

Wouter: Hij zei het over cultuur.

Vincent: Dat weet u zeker?

Wouter: Ja.

Vincent: Was u onderwijzer?

Wouter: Ja.

Vincent: Dacht ik al. Vandaar die brede kennis, en die drang om mensen de hele tijd te verbeteren.

Wouter: Het spijt me, dat was niet mijn bedoeling...

Vincent: Nee, het is al goed. Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik zo wat zit te babbelen, maar ik breek graag het ijs.

Wouter: Nee, dat vind ik niet erg, maar het is niet helemaal wat ik verwachtte.

Vincent: Oh. Stel ik u teleur?

Wouter: Teleurstellen?

Vincent: Vindt u dat ik een donkerdere das had moeten dragen? Dat zou ik nou graag willen weten.

Wouter: Daar had ik echt nog niet bij stilgestaan.

Vincent: Ik wel. We hebben het tenslotte over de... dood.

Wouter: Ja, goed.

Vincent: Je kunt natuurlijk overdrijven met je 'image'. Ik kan moeilijk gaan rondreizen met een zeis en een zandloper, niet in het openbaar vervoer.

Wouter: *(glimlachend)* Nee.

Vincent: Kijk, ik maak u aan het lachen, meneer Braats.

Wouter: Wat?

Vincent: Dat was mijn bedoeling. Ik houd de dingen graag licht. Voor mijn gevoel moet er een prettige, opbeurende sfeer zijn bij de nadering van de dood, vindt u ook niet?

Wouter: Nee, dat vind ik eigenlijk heel moeilijk.

Vincent: *(bestudeert hem)* Bent u zenuwachtig?

Wouter: Ja.

Vincent: Niet doen. *(hij drinkt zijn glas leeg en begint het schoon te maken met zijn zakdoek)*

Wouter: Ah, ik zie dat u uw vingerafdrukken verwijdert, Vincent.

Vincent: Ja, ik wil niet teveel lastige vragen beantwoorden, toch? Hoe minder men weet over mijn bezoekje, hoe beter, begrijpt u wat ik bedoel?

Wouter: Ja. Zit het in de tas?

Vincent: Ja. *(hij glimlacht)* Wilt u het zien?

Wouter: Als u geen bezwaar heeft. *(Vincent doet het valies open en haalt er trots een donker flesje uit tevoorschijn)* Oh, is dat het?

Vincent: Is dat het!? Dit is wat mij onderscheidt van de rest, meneer Braats. Gemaakt van planten. Hiermee kan ik u een mooie dood garanderen. Alles 100% natuurlijk. Geen chemicaliën. U gaat met waardigheid, u ziet er zelfs goed uit, sommige zeggen: beter.

Wouter: Is het sterk?

Vincent: Sterk? Het kan een olifant omleggen.

Wouter: Snel?

Vincent: Niet als je het langzaam opdrinkt, en dat zou ik niemand aanraden. Nee, het werkt geleidelijk, je hebt de tijd om rond te lopen, een praatje maken, een beetje kalmeren. *(hij pakt een zakje crispies uit de tas en trekt het open)* Het heeft ook het voordeel dat het helemaal kleurloos, reukloos en zo goed als smakeloos is.

Wouter: Maar is het pijnloos?

Vincent: Tja, ik heb nooit klachten gehad. Ik kan niet persoonlijk instaan voor het effect, maar ik zou niet zeggen dat het zeer doet. Je voeten worden koud, dat is alles.

Wouter: Voeten?

Vincent: Het gaat omhoog in je lichaam tot het bij je... rikketik komt.

Wouter: Oh. En verder?

Vincent: Daarna zeggen ze niet veel.

Wouter: Ik begrijp het. Goed, het lijkt me wel geschikt. Laat u het flesje maar hier....

Vincent: *(scherp)* Het flesje hierlaten? Ik ben geen melkboer, meneer

Braats, die is goed. Ik kan het flesje niet achterlaten. Stel dat het in de verkeerde handen valt?

Wouter: Oh, ik dacht alleen dat u naar Ommen wilde.

Vincent: Vergeet Ommen. Wanneer wilt u dat de dood zijn intrede doet?

Wouter: (*nonchalant*) O, zo gauw mogelijk.

Vincent: Vóór de lunch?

Wouter: Uitstekend.

Vincent: (*aarzelend*) Kijk, ik wil u niet onder druk zetten....

Wouter: Geen probleem.

Vincent: Wilt u er niet over praten?

Wouter: Niet echt. Er is niets om over te praten.

Vincent: (*nieuwsgierig*) Gelooft u in een of ander hiernamaals, meneer Braats? (*hij luistert naar het volgende met een crispie half onderweg naar zijn mond, een beetje verbaasd*)

Wouter: Nu, ik denk dat ik vagelijk een voorgevoel van onsterfelijkheid heb, een schuchter hopen op een gedepersonaliseerd voortbestaan. Iets voorbij de begrenzings van ruimte en materie, verder dan de grenzen van het begrip, een soort van golvende, oceanische beweging van de mensheid....

Vincent: Golvend? Oceanisch? Nou, ik hoop dat u kunt zwemmen, meneer Braats. U denkt toch niet dat u terugkomt als een schelvis, of wel?

Wouter: U bedoelt reïncarnatie.

Vincent: (*scherp*) Dat woord ken ik, meneer Braats. Had ik het al over het tarief? Het tarief is variabel, afhankelijk van iemand zijn middelen, eigenlijk noemen wij het liever een donatie.

Wouter: Natuurlijk. Er ligt een cheque op het bureau. (*Vincent loopt naar het bureau en bekijkt de cheque*) Is dat voldoende?

Vincent: O ja. Meer dan. Dank u. (*pauze*) Weet u zeker dat u er niet over zou willen praten?

Wouter: Heel zeker.

Vincent: Ik wel geloof ik, in uw situatie. (*hij kijkt uit het raam*) Mooi uitzicht uit het raam. Golvend gazon, rotstuint, grindpaadjes. Beek met forelletjes. Meneer Braats, wat zijn dat voor struiken daar achterin?

Wouter: Welke?

Vincent: Die gele.

Wouter: (*kijkt uit het raam*) Forsythia. (*terwijl Wouter naar buiten kijkt giet Vincent behendig een beetje gif in zijn glas*)

Vincent: Ik benijd u, meneer Braats.

Wouter: (*draait zich om*) Heeft u een tuin?

Vincent: Alleen een plantenbak. Ik woon in een pijpenlaatje aan de Nieuwezijds. (*kijkt om zich heen*) Denkt u niet dat na dit alles een

gedepersonaliseerd voortbestaan toch een beetje teleurstellend kan uitpakken?

Wouter: Zeg, ik wil u niet langer ophouden, Vincent ...

Vincent: Sorry. *(hij zucht)* Ik wou maar dat ik niet over Ommen was begonnen. Uw glas, meneer Braats. *(hij geeft Wouter zijn glas sherry)*
En mag ik zeggen dat toen ik hier binnenkwam dat ik dacht dat u mijn tijd zou gaan verdoen. Ik hield u voor nerveus en onzeker. Ik had nooit verwacht dat u zo nuchter zou zijn in het aangezicht van de dood.

Wouter: Ja, maar tenslotte hoef ik hem ook niet in het aangezicht te zien, nietwaar?

Vincent: *(staart hem aan)* Wat?

Wouter: Ik bedoel dat het mijn vrouw is het die het goedje moet slikken.

Vincent: Uw vrouw?

Wouter: Ja.

Vincent: Weet u het zeker?

Wouter: Ja.

Vincent: Niet u?

Wouter: Nee.

Vincent: Niet bewegen, meneer Braats. Ik denk dat er iets in uw glas zit.
(hij pakt het glas uit Wouter's hand en giet het leeg in de pot van de rubberplant. Wouter kijkt vol afgrijzen naar hem)

Wouter: Mijn God! U ging mij vergiftigen.

Vincent: Een klein misverstand.

Wouter: Een klein misverstand! Ik zou dood zijn geweest.

Vincent: Ik moet u door elkaar gehaald hebben met Ommen. Het spijt me.

Wouter: U had mij kunnen waarschuwen. U bent niet erg professioneel, nietwaar?

Vincent: Juist wel, dit was heel erg professioneel. U dacht toch niet dat ik ging zeggen, hier is het gif, sla maar achterover? Nee. Als u naar de tandarts gaat ziet u de naald toch ook niet, of wel? Hij houdt hem achter zijn rug en praat over het weer en de familie. Hoe gaat het met uw vrouw? En de kinderen? En dan, bingo.

Wouter: Bingo! En op naar Ommen, terwijl ik morsdood op het tapijt lig.

Vincent: Hé, ik zei al dat ik me vergiste. Als we onze fouten niet meer kunnen toegeven... En dan nog, er is niks kwaads geschiedt, op zijn ergst heb ik uw rubberplant vergiftigd.

Wouter: Is dat nog niet genoeg? Nu, als u nu het flesje achterlaat...

Vincent: Dat kan ik niet doen. Ik moet haar zien, meneer Braats.

Wouter: Is dat nodig?

Vincent: Natuurlijk is dat nodig. Ik wil u erop wijzen dat er een hele hoop echtgenoten in de IJsselvallei zijn met ambities om weduwnaar te

worden. We moeten voorzichtig zijn.

Wouter: Voorzichtig! U bent niet erg voorzichtig geweest tot nu toe.

Vincent: (*ineenkrimpend*) Ik hoop dat we daar niet steeds op gaan hameren, meneer Braats. Alles wat ik moet vaststellen is dat uw vrouw klaar is om heen te gaan.

Wouter: O ja. Dat is ze al jaren. (*Vincent begint het gifglas schoon te maken met een tissue*)

Vincent: Hoe dat zo, meneer Braats?

Wouter: Depressie.

Vincent: (*verrast*) Depressie?

Wouter: Ja. Wat is daarmee? Komt u nooit depressies tegen?

Vincent: O ja. Wij noemen het de Grote D. (*pauze*) U bedoelt dat ze depressief is terwijl ze hier woont?

Wouter: Ja.

Vincent: Ze zou aan de Nieuwezijds moeten wonen. Nog één vraag. Als ze er al jaren klaar voor is, waarom is ze dan nooit gegaan?

Wouter: Wel, de ellende is, ze heeft altijd gewild dat ik met haar samen zou gaan.

Vincent: Wat?

Wouter: Het was mijn idee om te trouwen, zij had liever een zelfmoordpact gehad.

Vincent: Ik begrijp het. Dan zou er een document moeten zijn...

Wouter: Documenten genoeg. (*hij haalt een bundel papieren tevoorschijn*) Welke wilt u hebben? (*Vincent kijkt de brieven door*)

Vincent: O nee, zeg, dit is helemaal niet afdoende, ze zijn getypt en ze zijn niet ondertekend. (*donker*) U zou ze zelf vervaardigd kunnen hebben.

Wouter: Ze laat ze graag zitten in mijn typemachine.

Vincent: En kijk dit nou: (*leest*) "Regen, regen, regen, ik kan niet verder." Mensen maken zichzelf niet van kant omdat het regent, meneer Braats.

Wouter: Maar ik dacht dat iets heel banaals soms de doorslag geven kon.

Vincent: Je hebt banaals en banaals. Ik hoop maar dat u niet mijn tijd aan het verknoeien bent. Ik had al eens eerder zo'n klant. Zoon van een slager in Meppel, ontdekt opeens dat hij homoseksueel is. Ik trein dágen op en neer naar het Noorden terwijl hij zit te wikken en te wegen. Zovaak als hij dat glas aan zijn lippen heeft... zovaak laat hij het weer zakken. Uiteindelijk besluit hij om ermee te leven, om uit de kast te komen en zijn ouders alles te vertellen. Hij leeft nog steeds en woont samen met een herenkapper in Steenwijk. Maar let op, het was niet helemaal verspilde tijd. Toen zijn vader het hoorde nam díe het.

Nou, als u uw vrouw kunt halen... *(hij staat op het punt om de tissue in de prullenmand te gooien. Pauze)* O. Heeft u een hond?

Wouter: Ja.

Vincent: Scharrelt hij in de prullenbakken?

Wouter: Soms.

Vincent: Dan stel ik voor dat u dit verbrandt. *(hij geeft de tissue aan Wouter)* Nu zou ik graag mijn handen wassen, dit spul gaat overal aanzitten.

Wouter: *(met afkeer)* Aan de overkant in de hal... *(Vincent gaat naar de hal. Wouter draagt de tissue uiterst behoedzaam en gooit hem in de haard. Hij bekijkt zijn handen, aarzelt, veegt ze dan af met zijn zakdoek. Hij aarzelt, gooit dan de zakdoek in de haard. Ada komt binnen. Ze is achter in de twintig, aantrekkelijk. Ze houdt haar kin op een onafhankelijke, wilskrachtige manier geheven. Ze legt haar hand op Wouter's arm)*

Ada: Is hij weg?

Wouter: Nee, hij is z'n handen wassen.

Ada: Hoe is hij?

Wouter: Niet bijster intelligent. Hij dacht dat hij voor mij was gekomen. Kennelijk heeft hij haast om naar Ommen te gaan.

Ada: Dat hoeft niet slecht te zijn.

Wouter: Vraag dat aan de rubberplant of het niet slecht is.

Ada: Het maakt hem waarschijnlijk onzorgvuldig.

Wouter: Dat heeft het al gedaan, Ada.

Ada: Ik bedoel dat hij niet teveel vragen zal stellen.

Wouter: Geloof dat maar niet. Hij deed niet anders dan vragen stellen vanaf het moment dat hij binnenkwam. Hij wil haar ontmoeten.

Ada: Oh.

Wouter: Waar is ze?

Ada: Nog in bed.

Wouter: Oh nee. Niet vandaag. Ik wilde haar voor het laatst de tuin laten zien.

Ada: Ze heeft een diepe depressie, Wouter.

Wouter: Ze heeft al twintig jaar een diepe depressie, Ada. En als dit haar laatste dag is dan wil ik graag dat ze de tulpen bij de muur nog eens ziet, ze is altijd dol geweest op tulpen.

Ada: Tulpen! Waar gaat het nou om, Wouter. Ze is dol op rozen, misschien moet ze die nog bekijken. En dan hebben we nog de dahlia's. Zo kan het wel september worden voor dit achter de rug is.

Wouter: Ik dacht dat het haar zou opbeuren.

Ada: *(staart hem aan)* We zijn niet bezig om haar op te beuren, Wouter. We willen haar toch geen reden geven om te blijven, niet? Nou, waar

is het spul?

Wouter: Ik denk dat hij het in zijn zak heeft gestoken. Hij laat het niet achter, Ada.

Ada: Ik krijg het wel. Hoe heet hij?

Wouter: Vincent.

Ada: Van voren of van achteren?

Wouter: Allebei.

Ada: Vincent Vincent?

Wouter: En geen van beide.

Ada: Geen van beide? Dat klinkt erg raar.

Wouter: Jij denkt dat het raar is, we hadden ook Erwtbloesem kunnen hebben. Ik wou dat we nooit met ze in zee waren gegaan.

Ada: Je krijgt nu toch geen kouwe voeten, hè, Wouter?

Wouter: Nee, Cecile gaat de kouwe voeten krijgen, en dat is nog maar het bijverschijnsel.

Ada: Wouter, we hebben het besluit genomen, nu moeten we niet zwak worden.

Wouter: Nee. *(pauze)* Ik vraag mij af of ze met de hond zou willen lopen.

Ada: Ze wil niet opstaan. Ze is moe. Ze zegt dat ze genoeg heeft van haar lichaam.

Wouter: *(geraakt)* Ze heeft genoeg van haar lichaam, hoe denkt ze dat ik me voel?

Ada: Nou, ik heb nog geen genoeg van het mijne, Wouter.

Wouter: *(hartstochtelijk)* Ik ook niet. *(ze omhelzen elkaar)*

Ada: Zij wil graag, tenslotte.

Wouter: Vorige jaar wilde ze naar Griekenland, ze vond het vreselijk van begin tot eind.

Ada: Maar ze heeft zich op dit moment haar leven lang voorbereid, wij hoeven haar alleen maar een zacht duwtje te geven.

Wouter: Het mag dan een zacht duwtje zijn, maar vergeet niet dat het in dit land nog steeds een misdaad is om iemand te helpen bij zelfdoding.

Nu hebben wij die man gevraagd. Dat zal ze heus niet leuk vinden.

Eerst zeggen we jarenlang: doe het niet, nu zeggen we: kom op meid.

Ada: Wouter, we kunnen nu niet stoppen. De vraag is of je van mij houdt en altijd bij mij wilt zijn?

Wouter: Ja.

Ada: Dan heb je geen keus. *(ze kussen elkaar)*

Wouter: *(plotseling)* God! Hij loopt in de tuin.

Ada: Wat doet hij?

Wouter: Waarschijnlijk loopt hij giftige planten te zoeken.

Ada: Zag hij ons?

Wouter: Dat weet ik niet.

Ada: Ga jij naar Cecile, zorg dat we niet gestoord worden.

Wouter: Wat ga je doen?

Ada: Laat hem maar aan mij over.

Wouter: Wees in godsnaam voorzichtig... *(hij gaat naar de hal. Ada loopt naar de tuindeuren en opent deze)*

Ada: Hallo. *(Vincent komt binnen door de tuindeuren)*

Vincent: Liep de tuin te bewonderen. Geen bezwaar toch?

Ada: Nee hoor. Het spijt me dat u moet wachten. Ik begrijp dat u haast heeft om naar Ommen te gaan.

Vincent: Het is niet dat ik haast heb om naar Ommen te gaan, meer dat er iemand daar haast heeft om ertussenuit te gaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto